

πολλῶν. Ἐλπίζομεν δὲ ὅτι ἡ Ἐφημ. τῶν Παιδῶν, ὡς καλὴ καὶ ὠφέλιμος εἰς πάντας, θέλει ἔχει τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν συνδρομὴν πάντων τῶν ἀγαπῶντων τὸ καλὸν καὶ συμφέρον τῇ πατρίδι.

Εὐχαριστοῦντες καὶ ἤδη τοὺς ἀξιολύτους συναδέλφους καὶ τὰς ἀνταποκριτὰς καὶ φίλους τῆς μικρᾶς ταύτης Ἐφημερίδος διὰ τὰς ὑπὲρ αὐτῆς συστάσεις καὶ κόπους των, εὐχόμεθα αὐτοῖς τε καὶ πᾶσι τοῖς μικροῖς μας φίλοις εὐτυχὲς καὶ εὐδαιμον νέον ἔτος.

Ὁ συντάκτης

M. Δ. ΚΑΛΟΠΟΘΑΚΗΣ.

Ο ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ.

Ὁ περίπατος εἶναι ἡ καλλίστη σωμασικία συνειθισαί λοιπὸν νὰ περπατῇς μακρότατα. Ὁ ἄνθρωπος καυχᾶται, ὅτι καθυπέταξε τὸν ἵππον· ἀλλ' ἀμφιβάλλω ἂν ἐκ τῆς χρήσεως τοῦ ζώου τούτου ἐκέρδησε περισσότερον, παρ' ὅσον ἔχασεν. Ὁ αὐτόχθων Ἀμερικανὸς περπατεῖ τόσον μακρὰν εἰς μίαν ἡμέραν πεζός, ὅσον ὁ ἠσθενημένος Εὐρωπαῖος ἑφιππος. Μικρὸς περίπατος ἡμισείας ὥρας τὸ πρωῒ, ὅταν σηκωθῇ τις εἶναι ὠφελιμώτατος. Ἀπετεινάσσει τὸν ὕπνον, καὶ ἐπιφέρει ἄλλα καλὰ ἀποτελέσματα εἰς τὴν ζωικὴν οἰκονομίαν.

Ο ΕΝΤΕΛΩΣ ΕΥΤΥΧΗΣ.

Ὁ Μερβάν, ἀδελφὸς ἐνὸς τῶν Καλιφῶν τοῦ Βαγδαίου, ἐπρόσταξε νὰ κτισθῇ ἐν μεγαλοπρεπὲς παλάτιον μὲ ἐκτεταμένους κήπους, εἰς τοὺς ὑποίους μὲ μεγάλας δαπάνας ἔφερε τὸ ὕδωρ τῶν πλησίον ὄρεων διὰ μέσου ὑδραγωγείων. Ἐνόμιζε τις, ὅτι εὕρισκετο εἰς τὸν ἐπίγειον παράδεισον. Ὅτε τὰ πάντα ἐτελείωσαν, ὁ Μερβάν ἔθεσε τὴν ἀκόλουθον ἐπιγραφὴν ἐπάνω εἰς τὴν θύραν.

«Ὁ Μερβάν, δοῦλος τοῦ Θεοῦ, ἔκτισε τὸ παλάτιον

τούτου, καὶ τὸ δίδει εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελεν εἶσθαι ἐν τελεῶς εὐτυχής.»

Εὐθὺς ἀφοῦ ἐτέθη ἡ ἐπιγραφὴ, ἰδοὺ ἔρχεται ἄνθρωπός τις λέγων·

«Μεγαλειότατε, ἔρχομαι νὰ σὰς ζητήσω τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποσχέσεώς σου· τὸ παλάτιόν σου ἀνήκει εἰς ἐμέ.

— Πῶς! φίλε μου, εἶσαι λοιπὸν ἐντελὼς εὐτυχής;

— «ὦ! βέβαια· αἱ ὑποθέσεις μου πηγαινέουσι πολὺ καλὰ, ἡ γυνή μου εἶναι ἐνάρετος καὶ πρᾶξις, τὰ τέκνα μου εἶναι προικισμένα μὲ ἀρκετὴν εὐφροίαν, καὶ ἡ ὑγεία μου εἶναι ἐξαιρετος· θεωροῦμαι λοιπὸν εὐτυχής, ὅσον εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρῃ ἄνθρωπος.

— «Ἀπατᾶσαι, φίλε μου, ἀπεκρίθη ὁ Μερβάν, ἐὰν ἐνόμιζες τὸν ἑαυτὸν σου ἀρκετὰ εὐτυχῇ, δὲν θὰ ἐζήτηεις τὸ παλάτιόν μου.»

Ὁ Μερβάν ἠθέλησε διὰ τούτου τοῦ τρόπου νὰ διδάξῃ τοὺς συμπολίτας τε καὶ τι. Οἱ μικροὶ μας ἀναγνώσται ἄς ἐννοήσωσι μόνον τῶν τί ἐπρόκειτο νὰ τοὺς διδάξῃ.

Προγνωστικὸν τῆς γάτας διὰ τὴν βροχὴν.

Ὅταν μέλλῃ νὰ βρέξῃ γίνεται ὁ καιρὸς ὑγρὸς καὶ ἡ ὑγρασία τῆς ἀτμοσφαίρας εἰσχωρεῖ μεταξὺ τῶν τριχῶν τῶν ζώων, καὶ προξενεῖ φαγούραν εἰς αὐτὰ, τὴν ὁποίαν ζητοῦσι νὰ καταπαύσωσι ζυόμενα. Πολλοὶ ἄνθρωποι δοκιμάζουσιν εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ὁμοίον τι· διότι αἱ τρίχες αὐτῶν ἐμβαίνουν εἰς κίνησιν, δταν διαπεράσῃ αὐτὰς ἡ ὑγρασία, καὶ προξενούσιν εἰς αὐτοὺς ἀνυπόφορον φαγούραν. Ὅταν δὲ οἱ μικροὶ μας φίλοι βλέπωσιν, ὅτι ἡ γάτα σηκώνει τὸν πόδα καὶ τρίβει τὸ αὐτίον τῆς ἡ γλύφει μὲ τὴν γλῶσσαν τὴν γούναν τῆς, τότε ἄς καταλαμβάνωσιν ὅτι μέλλει νὰ βρέξῃ.

ΟΙ ΜΥΣ.

Οἱ μῦς εἶναι τὰ ὄργανα, δι' ὧν ἀπαιταί αἱ κινήσεις τοῦ σώματος ἐκτελοῦνται, αἱ ἐκούσαι καὶ αἱ ἀκούσοι. Οὗτοι εἶναι τὸ κοινῶς λεγόμενον φαχνὸν μέρος τοῦ κρέατος, καὶ σὺγκνείται ἐξ ἰνῶν ἢ μικρῶν κλωστικῶν αποτελουσῶν δέσμας, (μάτσα.)

Ὑπάρχουσιν περισσότεροι τῶν τετρακοσίων μυῶν ἐν τῇ ἀνθρωπίνῳ σώματι, διαφέροντες κατὰ τὸ σχῆμα, τὸ μέγεθος, τὴν ἰσχύον, καὶ τὴν ὕψην, κατὰ τὴν θέσιν, ἣν κατέχουσιν, καὶ τὰς λειτουργίας, τὰς ὁποίας ἐκτελοῦσιν.

Πάντες οἱ ἐξωτερικοὶ μῦς εἶναι παχύτεροι εἰς τὸ μέσον, καὶ κατὰ τὸ ἐν ἄκρον λήγουσιν εἰς σκληρὰς λευκάς χορδὰς καλουμένας τένοντας, διὰ τῶν ὁποίων συνδέονται μετὰ τῶν ὀστέων. Τὸ παχὺ μέρος ἢ οὐ-